

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc T-1093/23

AH

v.

Evropská komise

Rozsudek Tribunálu (čtvrtého rozšířeného senátu) ze dne 22. ledna 2025

„Veřejná služba – Smluvní zaměstnanci – Odměňování – Příspěvek za práci v zahraničí – Nepřiznání příspěvku za práci v zahraničí – Výpočet pětiletého referenčního období – Článek 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu – Odpovědnost“

1. *Úředníci – Odměňování – Příspěvek za práci v zahraničí – Podmínky přiznání – Obvyklé bydliště mimo území členského státu místa zaměstnání během referenčního období – Uplatnění v případě po sobě následujících smluv uzavřených mezi dotyčnou osobou a různými orgány sídlícími v místě zaměstnání – Zachování nároku na příspěvek za práci v zahraničí [Služební řád úředníků, příloha VII, čl. 4 odst. 1 písm. a)]*

(viz body 32–34, 36–42, 44–47)

2. *Žaloby úředníků – Pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci – Spory majetkoprávní povahy ve smyslu čl. 91 odst. 1 služebního řádu – Pojem – Žaloba znějící na zpětné vyplacení příspěvku za práci v zahraničí – Zahrnutí (Služební řád úředníků, čl. 91 odst. 1)*

(viz body 50–53)

Shrnutí

Rozšířený senát Tribunálu, u kterého podal žalobu smluvní zaměstnanec AH, zrušil rozhodnutí Úřadu Evropské komise pro správu a vyplacení individuálních nároků (PMO), kterým AH nebyl přiznán příspěvek za práci v zahraničí (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tribunál upřesnil, za jakých okolností musí být smluvním zaměstnancům přiznán nárok na příspěvek za práci v zahraničí.

Žalobce – italský státní příslušník – který bydlí od května 2017 v Bruselu, byl na období od 1. října 2022 do 30. září 2023 zaměstnán jako smluvní zaměstnanec ve Výboru regionů. V rámci stanovování peněžitých nároků žalobce při jeho nástupu do pracovního poměru u Výboru regionů mu tento výbor přiznal příspěvek za práci v zahraničí podle článku 69 služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“), který byl vypočten na základě čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu.

Poté, co byl žalobce přijat na pracovní místo smluvního zaměstnance na Generálním sekretariátu Rady (dále jen „generální sekretariát“), dne 31. ledna 2023 pracovní poměr u Výboru regionů ukončil. Do pracovního poměru na generálním sekretariátu byl přijat následujícího dne.

Při nástupu do posledně uvedeného pracovního poměru mu PMO zaslal napadené rozhodnutí, podle něhož neměl nárok na příspěvek za práci v zahraničí, jelikož zaměstnáním žalobce na generálním sekretariátu došlo k novému nástupu do pracovního poměru. Dále bylo konstatováno, že po celé pětileté referenční období podle čl. 4 odst. 1 písm. a) druhé odrážky přílohy VII služebního řádu, od kterého se odvíjí tento nárok a bylo stanoveno na období od 1. srpna 2017 do 31. července 2022, tzn. pět let končících šest měsíců před 1. únorem 2023, kdy žalobce nastoupil do pracovního poměru na generálním sekretariátu, pracoval a bydlel v Belgii.

Závěry Tribunálu

Tribunál zaprvé uvedl, že účelem příspěvku za práci v zahraničí je kompenzovat specifické náklady a nevýhody, které vznikají v souvislosti s nástupem do pracovního poměru u Unie úředníkům a zaměstnancům, kteří jsou z tohoto důvodu povinni přenést místo svého bydliště z domovského státu do státu místa zaměstnání a začlenit se do nového prostředí.

Co se týče projednávané věci, situace, v jaké se žalobce nacházel v okamžiku nástupu do pracovního poměru u Výboru regionů, se v okamžiku jeho nástupu do pracovního poměru u generálního sekretariátu nezměnila. Totéž platí v souvislosti s náklady a nevýhodami, které má příspěvek za práci v zahraničí kompenzovat. Mezi smlouvou uzavřenou s Výborem regionů a smlouvou uzavřenou s generálním sekretariátem nedošlo k žádnému časovému přerušení. Vzhledem k tomu, že se Výbor regionů i generální sekretariát nacházejí v Belgii, v důsledku změny zaměstnání nadto nedošlo ke změně státu zaměstnání.

Jelikož mezi smlouvami, které žalobce postupně uzavřel s Výborem regionů a generálním sekretariátem, nedošlo k časovému přerušení, a jelikož nezměnil stát místa zaměstnání, bylo možno v tomto ohledu dospět k závěru, že nehledě na změnu zaměstnavatele byla v projednávaném případě dána mezi smlouvami žalobce kontinuita, jež odůvodňuje zachování jeho nároku na příspěvek za práci v zahraničí stanovený při jeho nástupu do pracovního poměru u Výboru regionů.

Tribunál měl tudíž za to, že PMO se v souvislosti s výkladem čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu dopustil zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu a nesprávného právního posouzení, když žalobci nepřiznal nárok na příspěvek za práci v zahraničí při jeho nástupu do pracovního poměru u generálního sekretariátu.

Tribunál zadruhé připomněl, že ve sporech majetkoprávní povahy má tento soud podle čl. 91 odst. 1 druhé věty služebního řádu pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci, která jej opravňuje k řešení sporů, jež mu byly předloženy, v plném rozsahu, tedy k rozhodnutí o všech právech a povinnostech zaměstnance, s výjimkou přenechání výkonu některých částí rozsudku dotčenému orgánu za přesných podmínek, které soud stanoví, a pod jeho dohledem.

„Spory majetkoprávní povahy“ ve smyslu uvedeného ustanovení představují nejen žaloby na náhradu škody zaměstnanců proti orgánu, ale i všechny žaloby, které směřují k tomu, aby orgán zaplatil zaměstnanci částku, o které má tento zaměstnanec za to, že mu ji dluží na základě služebního řádu nebo jiného aktu, který upravuje jejich pracovněprávní vztahy. Unijnímu soudu tedy přísluší, aby případně rozhodl, že se orgánu ukládá povinnost zaplatit částku, na kterou má žalobce nárok na základě služebního řádu nebo jiného právního aktu.

Tribunál tudíž dospěl k závěru, že žalobce má od 1. února 2023, tedy ode dne, kdy nastoupil do pracovního poměru na generálním sekretariátu, nárok na příspěvek za práci v zahraničí.